

3. EZGAITASUNEN BAT DUTEN PERTSONEN BABESA, TRAKZIO MEKANIKOKO IBILGAILUEN GAINEN ZERGARI DAGOKIONEZ, UDAL ZERGEN INGURUAN EGIN BERRI DEN ERREFORMAREN ONDOREN

SARRERA

Gure antolamendu juridikoaren edozein eremutan ezgaitasunaren babesaren gaiari oratzean, horren barne zerga arloa ere sartuz, beren beregi aipatu beharra dago Konstituzioak gai honen gainean ezartzen duena.

Horrela bada, Espainiako Konstituzioaren 49. artikulua ondorengo haxe ezartzen du: *“botere publikoek minusbaliatu fisiko, sentsorial eta psikikoak zaindu, tratatu eta integratzeko politika gauzatuko dute, betiere beharrezko laguntza espezializatu emanaz eta beren beregi babestuz, titulu honek herritar guztiei ematen dizkien eskubideez goza dezaten”*.

Gauzak horrela, 49. artikulua mandatu hori, *“gizarte eta ekonomi politikaren printzipio artezkariak”* izenaren pean agertu arren, ez da arau programatiko hutsa, beraren eraginkortasun bakarra erretorika politikoaren eremura mugatzen duena. Konstituzioari buruzko doktrinak eta jurisprudentziak egiaztatu duten bezala, printzipio horiek arauzko balioa dute eta botere publikoei berariazko mandatu ezartzen diete benetan lor daitezkeen eta pertsona guztien arteko berdintasuna eskura dadin.

Konstituzioaren 9.2. artikulua, bere aldetik, ondorengo ezartzen du: *“botere publikoek beharrezko baldintzak bultzatu behar dituzte norbanakoaren eta berori integratzen den taldeen askatasun eta berdintasuna benetakoak eta eraginkorrak izan daitezkeen”*. Konstituzioaren manu honetan, berdintasunari buruzko ideiak orain arte onartzen zen eta gaur egun Konstituzioaren 14. artikuluan ere jasotzen den legearen aurreko berdintasunaren eremu estua gaintzen du, eremu zabalago batean islatzeko, *“bizi baldintzen berdintasunaren eremuan”*, hain zuzen ere. Printzipio honek ezartzen du abiapuntuko desberdintasun egoeran dauden hainbat gizarte sektoreri onura egin diezaioketela botere publikoek benetako berdintasuna bultzatzeko ezarritako neurri positiboek; esan nahi baita, Konstituzioaren testuak diskriminazio negatiboa galarazten du, baina ez diskriminazio positiboa.

Testuinguru honetan ulertu beharra dago, ezgaitasunen bat duten pertsonen berdintasuna lor dezaten, behar-beharrezkoa dela neurri sorta oso bat bideratzea, ez bakarrik neurri orokorrak baizik eta arlokakoak ere, xede hori eraginkortasunez eskuratzeko laguntzeko.

Zerga eremuaren barruan, pertsona minusbaliatuek onura zehatz batzuek gozatzen dute Espainiako zerga sistema osatzen duten hainbat zergari dagokionez. Pizgarri horiek ematen dira euren zerga gaitasun txikiagoan oinarrituz (Pertsona Fisikoen Errentaren gaineko Zerga edo Oinordetzen gaineko Zerga) edo euren lan, gizarte edo hezkuntza integrazioa bideratzeko asmoz (Sozietateen gaineko Zerga, Balio Erantsiaren gaineko Zerga, Zenbait Garraibideren gaineko Zerga Berezia, Trakzio Mekanikoko Ibilgailuen gaineko Zerga eta Zerga Eskubideak).

Herri Defendatzailearen gomendioak aintzakotzat harturik, toki ogasunei buruzko legea erreformatu zuen abenduaren 27ko 51/2002 Legeak ezgaitasunagatiko

salbuespenaren aplikazio eremua hobetu eta handitu zuen Trakzio Mekanikoko Ibilgailuen gaineko Zergan (aurrerantzean TMIZ), Zenbait Garraiobideri buruzko Zerga Bereziarekin (ZGZB) parekatuz. Erreforma horren ondorioz, ezgaitasunen bat zuten pertsonen ibilgailuen salbuespena jadanik ez zitzaion ibilgailuaren zerga potentziari lotzen, ez eta minusbaliatuak gidatzeko egokitzapen zehatzari ere; horrela bada, salbuespena minusbaliatuaren izenean matrikulaturiko edozein ibilgailuri aplikatzeari ekin zitzaion, berak edo beste pertsona batek gidatuko zuenentz alde batera lagata.

Gure Autonomia Erkidegoaren eremuan, erreforma hori urtebete geroago egin zen estatuaren gainerako lurraldeetan baino; horretarako, Bizkaia, Araba eta Gipuzkoan 7/2003, 12/2003 eta 4/2003 foru arauak onetsi ziren hurrenez hurren. Horrenbestez, foru arau berri horiek TMIZi buruzko lehengo foru arauen 2. artikulua aldarazi zuten.

GAUR EGUNGO ARAUTEGIA

2004ko urtarrilaren 1etik aurrera, EAeko lurralde historikoetariko bakoitzean TMIZ arautzen duten foru arauak berdin-berdin erregulatzen dute zerga horretako ezgaitasunagatik salbuespena; hona hemen, bada, bigarren artikulua hori:

“2. artikulua

1. Ondoko hauek daude zergatik salbuetsita:

a) (...)

e) Mugikortasun murriztua duten pertsonentzat egokitutako ibilgailuak, abenduaren 23ko 2822/1998 Errege Dekretuak onetsitako Ibilgailuei buruzko Araudi Orokorren II. eranskinaren A letrak aipatzen dituena.

Era berean, salbuetsita egongo dira minusbaliatuen izenean matrikulatutako ibilgailuak, pertsona horiek soilik erabiltzekoak direnean. **Salbuespen hau zirkunstantzia horiek betetzen diren artean aplikatuko da, pertsona ezinduek gidatutako ibilgailuak izan nahiz horiek garraiatzeko ibilgailuak izan.**

Aurreko bi lerroaldeetan aipatutako salbuespenak ibilgailu batengatik bakarririk izango zaizkie aplikagarriak horien onuradun diren subjektu pasiboei. Letra honetan xedatutakoaren ondoretarako, legez 100eko 33ko edo hortik gorako minusbaliotasun maila dutenak izango dira pertsona minusbaliatuak.”

Salbuespen hau aplikatzeko prozedurari dagokionez, 2. artikulua 2. idatz-zatiak ondorengo hauxe ezartzen du:

“2. Artikulu honen 1. idatz-zatiko e) eta g) letretan aipatzen diren salbuespenak aplikatu ahal izateko, interesatuek eskatu egin beharko dituzte ibilgailuaren ezaugarriak, matrikula eta onuraren zergatia adieraziz. Udal Administrazioak salbuespena onartu ondoren, berau eman dela egiaztatzen duen agiria luzatuko du.

Aurreko 1 idatz-zatiko e) letraren bigarren lerroaldean ezarritako salbuespenari dagokionez, interesatuak minusbaliotasunaren frogagiria aurkeztu

beharko dio zerga ezartzen duen udalari, organo eskudunak emana beti, eta ibilgailuaren erabilera haren aurrean justifikatu; hori guztia udalak dagokion ordenantza fiskalean ezarriko duen eran egingo da.”

SALBUESPENA APLIKATZEKO BETEKIZUNAK

Azaldu berri dugun arautegiarekin bat etorritz, TMIZen ezgaitasunagatiko salbuespenari eragiten dioten betekizunak ondorengo hauek dira:

- Eskatzaileak eskaturiko salbuespenaren ibilgailuaren titularra izatea.
- Eskatzaileak % 33ko edo handik gorako ezgaitasuna izatea eta hori organo eskudun batek egiaztatzea.
- Ibilgailua titularrak besterik ez erabiltzea.

Titulartasunari dagokion betekizunak, jakina denez, ez du aplikazio gorabeherarik ekartzen.

Gauza bera esan dezakegu ibilgailuaren titularraren ezgaitasunari dagokion betekizunaren gainean. Araua, gure iritziz behinik behin, guztiz argia eta zehatza da alderdi honi dagokionez; izan ere, bestelako baldintzarik gabe, organo eskudunak egiaztaturiko % 33ko ezgaitasun maila edo handik gorakoa eskatzen du. Edozein kasuetan ere, aurrerago zehatzago ikusiko dugun bezala, ematen du udal batzuek oraindik ez dutela euren gain hartu salbuespen honek izandako legezko erreforma; izan ere, mugikortasun zailtasunak ez dituzten edo ibilgailu egokiturik behar ez duten eskatzaileei ukatzen diete salbuespena, erreforma izan aurretik salbuespen honetarako eskubiderik ez zuten pertsoneri, hain zuzen ere.

Ibilgailuaren erabilera bakarrari buruzko betekizunak interpretazio arazoak ekar ditzake. Gure ustetan, legegileak betekizun hau arautzeko erabilitako terminologia ez da egokiena; izan ere, definitu ahal izateko, hitzez hitzeko interpretazio estuak egin behar dira. Baina, arauaren idazkera egokiena ez izateaz gainera, ikusi dugu hainbat udalek ez dutela abiapuntu zehatz bat aintzakotzat hartzen eta, gure aburuz, hori funtsezkoa da betekizun hau egokiro baloratu ahal izateko; izan ere, erabilera bakarra ez da izan behar salbuetsitako zerga egitatea gertatzen denean. Honako hau **etorkizuneko zirkunstantzia da, denboran irauten duena**, eta araua horretan oinarritzeko da onura emateko xedea bete dela pentsatzeko. Horrenbestez, administrazioak ibilgailuaren erabilera bakarra bakar-bakarrik exijitu eta, ondorioz, egiaztatu ahal izango du salbuespena aintzatesten duenean; izan ere, onurari eustea horren menpe dago, baina ez onura ematea.

Premisa horretatik abiatuz eta Zergei buruzko Foru Arau Orokorren 114. artikulua xedatutakoarekin bat etorritz (izan ere, artikulua horrek ondokoa ezartzen du: *“bai kudeaketa prozeduran bai erreklamazioak ebaztekoan, eskubidea baliozko bihurtu nahi duenak berori osatzen duten egitateak frogatu behar izango ditu”*), gure ustetan, salbuespen eskabidea aurkeztearekin batera frogatu behar diren egitate bakarrak ezgaitasun maila eta ibilgailuaren titularitate besterik ez dira; bien bitartean, ibilgailuaren “erabilera bakarra” administrazioak onartu behar du eskatzaileak beren

beregi hartzen duenean ibilgailua berak bakarrik erabiltzeko konpromisoa, baldin eta salbuespena aintzatesten bazaio.

Aintzatespen horren ostean, zerga administrazioak beharrezko ahalmenak ditu salbuespenaren onuradunak daukan betebeharrak betetzen dela egiaztatzeko, ikuskatzeko edota kontrolatzeko; horrela bada, onuradunari salbuespena kendu ahal izango dio, baldin eta ibilgailuaren helburua beste bat dela egiaztatzen badu.

Behin aurretiazko oinarri hauek finkatuta, geure buruari galde diezaiokegu noiz pentsa dezakegun administrazioak ez duela erabilera bakarraren beharkizuna bete. Gure iritziz, gai honi erantzuna emateko, hitzez hitzeko interpretazio estuak albo batera utzi behar ditugu eta xedea kontuan hartu; horrela bada, ibilgailuaren erabilera bakarra ez da urratzen lantzean-lantzean beste helburu batzuetarako erabili arren; izan ere, horrekin ez da salbuespenaren xedearen aurka egiten. Aldarrikatzen ari garen malgutasun hori Pertsona Fisikoen Errentaren gaineko Zergak berariaz onartzen du ibilgailuak enpresaren jarduerari dagozkionean; izan ere, enpresa jarduerako erabilera hori ez da desagertzen jardueraren ordutegitik at erabiliagatik ere.

Erabilera bakarraren kontzeptuari buruzko interpretazio malgu honi jarraituz (erakunde hau interpretazio horren aldekoa da), uste dugu salbuespenaren onura kentzeko ez litzatekeela nahiko izango administrazioak egiaztapen bakarra egitea; horren ondorioz, administrazioak egiaztatu beharko luke erabilera sarritan ez dela egokia, betiere ibilgailua ez dela pertsona ezgaituaren erabilerarako frogatu ahal izateko.

UDAL JARDUERA DESEGOKIEN ADIBIDE ZEHATZETARIKO BATZUK

Salbuespen hau indarrean egon den lehendabiziko urtean ikusi ahal izan dugun bezala, Gipuzkoako hainbat udal nekez ari dira berori praktikan jartzen.

Horrela, Arrasateko Udalak TMIZeko salbuespena ukatu dio ezgaitasuna bai baina indarreko baremoen arabera mugikortasun arazorik ez duen pertsona bati; pertsona horrek adierazi du berak ez duela ibilgailua gidatzen. Udal horrek uste izan du eskatzaileak ez duela betetzen ibilgailuaren erabilera bakarrari buruzko beharkizuna; horrenbestez, ondorio horri eusteko ondorengo argudio hauek eman ditu:

- Ibilgailuaren aseguru polizan eskatzailea ez da gidari modura azaltzen.
- Errege Akademiaren hiztegiaren arioan, “bakarra” terminoak adierazi nahi du “ez duela beste inork parte hartzen”; hortaz, eskatzaileak ezin du beharkizun hori bete, baldin eta ibilgailuan beste pertsona batek eramaten badu.
- Eskatzaileak ez du mugikortasun arazorik.

Errenteriako Udalak ondorio bera atera du aurrekoaren antzeko kasu batean; horretarako, bada, ondorengo arrazoi hauek eman ditu:

- Zergei buruzko Foru Arau Orokorraren 114. artikulua.
- Murtziako Auzitegi Nagusiaren hainbat epaitan erabilera bakarrari buruz jasotzen den kontzeptua bere egiten du; horren arabera “*erabilera bakarraren kontzeptuak ezinbestean dakar minusbaliatuak ibilgailuan egon behar izatea berori zirkulatzen ari denean, alde batera utzita beste pertsona batek gidatzen duen ala ez*”.

- Salbuespenen ondoretarako, erreklamaziogilearen ezgaitasunak garraio publikoa erabiltzeko oztoporik ez ekartzea, ez eta beste pertsona baten laguntzarik behar ez izatea ere.

Beste alde batetik, Irungo Udalak % 33tik gorako ezgaitasun maila duen pertsona baten eskaerari gaitz iritzi dio; izan ere, pertsona horrek adierazi du ibilgailuaren gidaria dela, baina ez da horrela agertzen bere ibilgailuaren aseguru polizan. Irungo Udalak zirkunstantzia hori frogatzat hartu eta interpretatu du eskatzaileak ez duela ibilgailua berak bakarrik erabiltzen.

Donostiako Udalak TMIZen salbuespen eskaerak izapidetzen ditu eskatzaileak dituen ezgaitasun ezaugarrien araberrako betekizun desberdinak exijituz. Horrela bada, ezgaitasunari egokituriko ibilgailua erabiltzen dutenei edo bidaiarien garraio publikoa erabiltzen uzten ez dieten mugikortasun arazoak dituztenei ez die inolako beharkizun berezirik eskatzen ibilgailuaren xedea egiaztatzeko. Aitzitik, gainerakoei, hau da, % 33ko ezgaitasun maila edo handik gorakoa dutenei, hainbat informazio eskatzen zaizkie; hala, horretarako ezarritako epeetan ematen ez bada, salbuespena ukatzen dute, erabilera bakarra ez egiaztatzeagatik. Zehatzago esateko, eskatu ohi den informazioa ondorengo da (hitzez hitz adieraziko dugu):

- “• *Ea zu ibilgailuaren gidaria zaren eta, ez bazara, nor da eramaten zaituen pertsona, ea familiarrekoa den ala ez, eta non bizi den.*
- *Ibilgailua lanerako behar izanez gero, azaldu nora joan behar den eta aipatu zein den lan ordutegia.*
- *Ibilgailua lanerako behar ez baduzu, azal itzazu zein jarduera motatarako behar duzun eta noizero egiten dituzun.*”

Gure ustetan, eskatu duten pertsonen udalek salbuespena ukatzeko erabilitako argudioetariko bakar bat ere ez zaio zuzenbideari lotzen; arrazoiak, labur-labur, ondorengo hauek dira:

- Ibilgailuaren polizan eskatzailea gidari modura ez agertzeak ez dauka inolako garrantzirik ibilgailuaren erabilera bakarra baloratzeko ondoretarako; izan ere, lehenago aipatu dugun bezala, gaur egun salbuespena eskatzaileak berak gidatutako ibilgailuei dagokie, bai eta pertsona hauek garraiatzeko erabiltzen diren ibilgailuei ere.

Halaber, ezin da ibilgailuaren erabilera bakarra kolokan jarri salbuespena eskatu duen pertsona elbarriak ibilgailuaren gidaria dela adierazteagatik eta, hala ere, bere izena aseguruaren polizan ez agertzeagatik. Kontratu hauen baldintza bereziak aztertzen baditugu, egiazta dezakegu “hartzaile, jabe edo gidari” modura agertzen den pertsona halaxe azaltzen dela primak kalkulatzeko ondoretarako. Horrek adierazi nahi du aseguru-etxeak pertsona horren hainbat datu prima kalkulatzeko erreferentziatzat hartuko dituela (sexua, adina, bere gida-baimenaren lehendabiziko data...), baina ez du adierazten, Irungo Udalak egiten duen bezala, pertsona hori aseguraturiko ibilgailuaren erabiltzailea –ohikoa edo aldizkakoa– denik.

Gainera, planteamendu hori eskatzailearen aseguru polizaren eranskinean agertzen diren klausula bereziekin bat dator; izan ere, klausula horietan sartzen

da istripua polizaren baldintza berezietan ageri denaren beste gidari bat egonda gertatzeko aukera; halakoetan, aseguratzaileak adierazten du kalteei erantzun-go diela arriskuaren benetako garrantziaren berri izanda egokituko litzatekeen primaren eta ezarritako primaren arteko portzioan.

- Espainiako Errege Akademiaren Hiztegian oinarrituz “erabilera eskusibo edo bakarraz” egiten den interpretazioa ere ezin dugu onartu: horren arabera, ibilgailua ezindua bakarrik erabili ahal izango luke, ez beste inork. Irizpide hori onartuko balitz, zuzenean urratuko litzateke, TMIZ arautzen duen Foru Araua, horrek berariaz eta argiro aitortzen baitie salbuespena beren ibilgailua gidatu ez baina beraiek garraiatzeko erabiltzen duten pertsona ezinduei, eta, jakina, ibilgailuan horiek ez dira inoiz bakarrik joaten.
  - Salbuespen horren onuradunen ezgaitasunaren ezaugarri dagokienez, zehazki agintzen da ezgaitasun maila % 33koa edo handiagoa baldin bada, betetzat jo behar dela baldintza hori, eskatzailearen mugikortasunarekin edo garraio publikoak erabiltzeko aukerarekin lotutako ñabardurarik edo loturarik erantsi gabe. Udal batzuek eskatzailearen mugikortasun-mailaren eta ibilgailua beste norbaitek gidatzen duenean salbuespena aitortzearen artean ezarri duten lotura, berriz, oinarririk gabea iruditzen zaigu logikaren ikuspegitik, eta gure iritziz ez du inolako babes juridikorik.
  - Lehenago esan dugunez, salbuespen eskaera aurkeztearekin batera egiaztatu beharreko egitate bakarrik ezgaitasun maila eta ibilgailuaren titularitatea dira; bien bitartean, ibilgailuaren “erabilera bakarra” (geroagoko zirkunstantzia eta, hortaz, zalantzakoa) bakar-bakarrik eskatu ahal izango da salbuespena aintzatesi eta gero; izan ere, horren menpe dago onurari eustea, baina ez ematea. Horrenbestez, ezin da pentsatu eskatzaileak ez duela bere eskubidea egiaztatu Zergei buruzko Foru Arau Orokorren 114. artikulua eskatutakoarekin bat etorritik.
  - Murtziako Auzitegi Nagusiak epai batzuetan egin duen interpretazioa dela-eta (alegia, ezindua beti ibilgailuan joatea exijitzen du ibilgailua zirkulatzen ari denean, beste pertsona bat gidari izan ala ez), gure ustez, irizpide hori kasu askotan baliagarria izan daiteke, baina ezin da azken ondorioetara eraman, bada egitatezko kasu askotan gerta daiteke minusbaliatua autoan ez joatea baina erabilera eskusiboari buruzko baldintza ez urratzea. Adibidez, ezindua berak gidatu ezinik, beste norbaitek hura edonora eramaten badu eta geroago haren bila joaten bada; edo beste pertsona batek gidatzen badu, titularraren erosketak edo mandatuak egiteko edo beste behar batzuk asetzeko, edo, soilik, beste pertsona batek autoa tailer mekaniko batera eramaten badu, azter edo konpon dezaten...
- Bestalde, auzitegi horren irizpideekin bat ez etortzeaz gainera, epai horietan ageri diren kasuak ezin dira kasu hauekin parekatu. Kasu haietan zergaduna salbuespenaz gozatzen hasia zen, zerga alorreko administrazioak –beharrezko egiaztapena egin ondoren eta bere ikertzeko eskumenak erabiliz– zerga likidatu zionean, erabilerari buruzko baldintza ez zela betetzen ari uste zuelako, izan ere,

benetako hainbat egoera antzeman zituen (beharrezko izapideen bidez formalki dokumentatuak) non salbuesitako pertsona ezindua ez zegoen bere ibilgailuan hura zirkulatzen ari zenean. Aitzitik, aztertzen ari garen kasuetan, interesatua oraindik ez da salbuespenaren onuraz gozaten hasi, eta, beraz, oraindik goiz da udalak “erabilera bakarrari” buruzko baldintza ez dela bete aurreratzeko, hau da, udalak ezin du alde aurretik epaitu zein izango den eskatzaileak ibilgailuari emango dion erabilera, behin salbuespena aintzatatetsi eta gero.

- Hainbat eskatzaileari salbuespena aintzatesteko informazio osagarria eskatzeak –eskatzailea garraiatzen duen pertsonaren identifikazioa eta helbidea, lantokia, lan ordutegia, ibilgailua erabiltzen dituen jarduerak...– ez dauka inolako oinarri juridikorik eta, gainera, ez du ezertan laguntzen ibilgailuaren erabilera bakarra egiaztatzeko orduan. Informazio hori eskatzean udalak ematen duen argudioa hori izanagatik ere, eta horiek eman ezean salbuespena automatikoki ukatu arren, gure ustetan, eskatutako datuek ez dute zerikusirik eskatzaileak ibilgailua eskusiboki erabiltzearekin. Gure iritziz, eskaera horrek eta helburuak ez dute zerikusirik, bai informazioaren edukiagatik, bai udalak elementu horietariko bakoitza aztertzen ez duelako. Edozein kasutan ere, oinarririk izan ez eta erabilera egiaztatzeko ez-eraginkorra izan arren, jarduketa honek agerian jartzen du Donostiako Udalak akats larria egiten duela, udalak pentsatzen baitu ibilgailuaren erabilera bakarrari buruzko betekizuna zergaren salbuespena aintzatatetsi aurretik eska daitekeela.

Irizpide hauek uztartu eta kasu zehatz bakoitzaren arabera egokituz, udalei eskatu diegu euren irizpideak berrikusteko, horretarako beharrezko gomendioak emanaz. Hala eta guztiz ere, gaur egunera arte, udalek ez digute aldeko erantzun bakar bat ere eman.

ONDORIOAK

1. TMIZen salbuespenaren helburuaren egokitzapena dela eta, hainbat udalek inplizituki edo esplizituki erakutsi duten konfiantzarik eza ezin bidera daiteke eskaintzaileari ezin eska dakizkiokeen betekizun batzuk exijituz. Honi gagozkiolarik, gure ustetan, zuzenbideari lotzen zaion eta udalek salbuespena egokiro betetzen dela egiaztatzeko duten mekanismo bakarra zera da: aipatutako onurari eusteko zirkunstantziak banan-banan betetzen direla egiaztatzea eta ikuskatzea. Horren ondorioz, egoera honetan dauden udalei gomendatzen diegu gaur egungo irizpideak zuzentzeko eta salbuespena aplikatzeko, legezko oinarririk ez duten murrizketarik gabe.
2. Foru Aldundiei eta, bereziki, Gipuzkoakoari iradoki nahi diegu Batzar Nagusietan TMIZ arautzen duten foru arauen 2. artikulua aldarazpena bultzatzeko eta malgutasunaren ideia beren beregi jasotzeko, betiere Pertsona Fisikoen Errentaren gaineko Zergan ibilgailuaren erabilera bakarrari buruz ezarritakoaren haritik; gauzak horrela, saihestu ahal izango da toki korporazioek kontzeptu honetan

komenigarriak ez diren hitzez hitzeko interpretazio estuegiak egitea. Era berean, artikuluan 2. idatz-zatiari egiten zaion aipamena kentzeko gomendioa egin nahi dugu. Horren arabera, udalek euren ordenantzetan arau ditzakete salbuespenaren eskatzaileek ibilgailuaren helburua justifikatzeko beharrezkoak; izan ere, horrek laguntzen du erabilera bakarra alde aurretiko betekizuntzat hartzen, eta ez da horrela, salbuespena aintzatetsi osteko betekizuna delako.